

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 03, 2018

Nummer 3, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:220](#) 09-01-2018
werkneemster/EG Noord B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3935](#) 19-12-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3474](#) 09-05-2016

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:358](#) 17-01-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:225](#) 15-01-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:100](#) 12-01-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:51](#) 08-01-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:11387](#) 22-12-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:15338](#) 22-12-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6145](#) 20-12-2017

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:8648](#) 06-12-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:14713](#) 03-11-2017

RECHTSPRAAK

Vervolg op PS 2017-0519. Verzekeraar ouders Tristan van der V. is erin geslaagd het bewijsvermoeden te ontkrachten dat Tristan was meeverzekerd onder de verzekering van zijn ouders. Vorderingen afgewezen.

In het tussenvonnis heeft de rechtbank geoordeeld dat de ouders van Tristan niet aansprakelijk zijn voor de schade die de slachtoffers en nabestaanden hebben geleden als gevolg van het handelen van Tristan. Reaal, de aansprakelijkheidsverzekeraar van de ouders van Tristan, is toegelaten tot het leveren van tegenbewijs tegen het bewijsvermoeden dat Tristan op 9 april 2011, de dag dat de schietpartij plaatsvond, was meeverzekerd onder de aansprakelijkheidsverzekering (AVP) van zijn ouders. Uit de polis uit 2004 blijkt namelijk dat Tristan was meeverzekerd onder de verzekering van zijn ouders. Reaal heeft tijdens de procedure een schriftelijke verklaring van de ouders van Tristan en van X, de assurantietussenpersoon van de ouders, in het geding gebracht. Daaruit blijkt volgens de rechtbank voldoende dat Tristan niet was meeverzekerd onder de AVP van zijn ouders op de dag van de schietpartij in De Ridderhof. De assurantietussenpersoon heeft namelijk verklaard dat hij in 2005, toen Tristan op zichzelf ging wonen, een aparte aansprakelijkheidsverzekering bij Nationale Nederlanden voor hem heeft afgesloten. Omdat er geen andere inwonende kinderen waren heeft X, na overleg met de ouders, aan de rechtsvoorganger van Reaal (AXA) verzocht de dekking van de AVP terug te brengen tot 'gezinsdekking zonder kinderen'. Het was de bedoeling dat er alleen dekking zou bestaan voor de aansprakelijkheid van de ouders. Dit leverde enig premievoordeel op. De ouders van Tristan bevestigen het verhaal van de assurantietussenpersoon en ondanks dat zij geen polisaanhangsel van deze wijziging kunnen terugvinden, is het premiebedrag wel teruggebracht. De rechtbank acht het voor de bewijswaarde van de verklaring van X relevant dat hij geen eigen belang heeft bij de uitkomst van deze procedure. Bovendien wordt zijn verklaring op cruciale onderdelen ondersteund door de verklaring van de ouders. De rechtbank heeft de vorderingen jegens de ouders en Vivat reeds bij tussenvonnis afgewezen. Ook de vorderingen jegens Reaal worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:358

Zaaknummer: C-09-515177-HA ZA 16-86o

Rechters: L. Alwin, S.J. Hoekstra-van Vliet en R.C. Hartendorp

Advocaten: L.M. Lalji en W.A.M. Rupert

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het uitgieten van perazijnzuur in het magazijn van het IJsselland ziekenhuis. Toewijzing verschillende bedragen aan immateriële schadevergoeding (€ 750 tot € 3.000).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:225

Zaaknummer: 10/661126-17

Rechters: A.J.P. van Essen, E.A. Poppe-Gielesen en F.A. Hut

Advocaten: K.H.T. van Gijssel

Wetsartikelen: 302 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst na conflict tussen werkgever (VPRO) en journalist inzake documentaire rondom gang van zaken Srebrenica. Toekenning immateriële schadevergoeding zonder dat sprake is van aantasting van de persoon.

De journalist is in 1998 als freelancer en later als onderzoeksjournalist bij de VPRO in dienst getreden. De oorsprong van dit conflict ligt in 1998 toen de journalist onderzoek deed naar een fotorolletje van doodgeschoten moslims dat in 1995 in Srebrenica door een Dutchbatter was gemaakt en vervolgens bij het ontwikkelen in Nederland was mislukt. De vraag was of het ministerie van Defensie de foto's met opzet of per ongeluk had vernietigd. In 2015 wilde de VPRO een jubileumuitzending maken over de val van Srebrenica. Op verzoek van de redactie heeft de journalist toen nogmaals allerlei scenario's onderzocht. Hij kwam vervolgens wederom tot de conclusie dat het mislukken van het fotorolletje moet zijn veroorzaakt door een menselijke fout. Voorafgaand aan de uitzending op 13 juni 2015 heeft de journalist diverse malen aangegeven dat het voor hem erg belangrijk was dat deze tweede reconstructie in de uitzending zou worden opgenomen, of in ieder geval als mogelijk scenario zou worden genoemd. Door de eindredactie is uiteindelijk besloten om de reconstructie niet op te nemen in het programma. De journalist is hier niet mee eens en na verschillende pogingen tot mediation en onderhandelingen, is hij bij het bureau Buitenland van de VPRO gaan werken. Omdat partijen er nu nog steeds niet uitkomen, is deze procedure gestart.

De journalist vordert in deze procedure een immateriële schadevergoeding. De kantonrechter overweegt dat voor een immateriële schadevergoeding op de voet van artikel 6:106 BW meer nodig is dan de enkele stelling dat de journalist psychisch leed is berokkend. Er moet sprake zijn van aantasting in de persoon, zoals in dat wetsartikel bedoeld. Nu hieromtrent niets is aangevoerd, ziet de kantonrechter onvoldoende grond om in de billijke vergoeding een component immateriële schadevergoeding te verdisconteren. Ondanks de afwijzing van de immateriële schadevergoeding blijft naar het oordeel van de kantonrechter wel ruimte over voor een immateriële vergoeding. Deze is gerechtvaardigd omdat tegenover het ernstig verwijtbaar handelen van de werkgever een immateriële genoegdoening dient te staan die geen punitief karakter heeft, maar wel tot doel heeft in de concrete individuele

omstandigheden van het geval recht te doen aan de omstandigheid dat door ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de werkgever een eind komt aan de arbeidsovereenkomst die voor onbepaalde tijd was aangegaan. Het is voor de hoogte van deze vergoeding niet geïndiceerd om aansluiting te zoeken bij de in Nederland berekende smartengeldbedragen. Eerder moet aansluiting worden gezocht bij, vanwege de bij de berekening van de billijke vergoeding optredende verbondenheid met het loon van de werknemer, hogere bedragen. De kantonrechter oordeelt dat het optreden van de werkgever een vergoeding van € 10.000 netto rechtvaardigt. De arbeidsovereenkomst wordt daarnaast ontbonden op grond van de g-grond.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:100

Zaaknummer: 6345854 UC VERZ 17-12665 MCE/30660

Rechters: J.J.M. De Laat

Advocaten: R.G. Prakke en C.C. Oberman

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

werkneemster/EG Noord B.V.

Schoonmaakmedewerkster valt van de trap in het trappenhuis. Het hof gelast een getuigenverhoor naar de vraag of sprake is van een bedrijfsongeval.

Feiten Werkneemster is op basis van twee arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd als schoonmaakmedewerkster in dienst geweest bij EG Noord in de periode 31 december 2012 tot en met 31 december 2013. In die functie diende werkneemster onder meer een aantal trappenhuisen van gebouwen schoon te maken. Werkneemster diende voor haar schoonmaakwerkzaamheden in het trappenhuis gebruik te maken van een door EG Noord beschikbaar gestelde stofzuiger, die was opgeborgen in de werkkast op de begane grond van het gebouw. Op 22 november 2013 is werkneemster in het trappenhuis gevallen. Werkneemster stelt dat zij bezig was om de stofzuiger naar boven te tillen. Bij brief van 3 mei 2014 heeft werkneemster EG Noord aansprakelijk gesteld voor de schade die zij heeft geleden door een val van de trap bij haar werkzaamheden in het trappenhuis. EG Noord heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. In eerste aanleg heeft werkneemster bij de kantonrechter een verklaring voor recht gevorderd dat EG Noord aansprakelijk is voor de schade die werkneemster lijdt als gevolg van het haar op 22 november 2013 overkomen arbeidsongeval. De kantonrechter heeft in het tussenvonnis van 2 februari 2016 bepaald dat hij de door werkneemster gebruikte stofzuiger en het trappenhuis wilde bezichtigen. Daarop heeft op 30 maart 2016 een plaatsopneming plaatsgevonden, waarna de kantonrechter in het eindvonnis van 26 april 2016 de vorderingen van werkneemster heeft afgewezen, met veroordeling van werkneemster in de proceskosten. Werkneemster komt in hoger beroep op tegen dat vonnis. *Oordeel* Naar het oordeel van het hof heeft werkneemster aan de op haar rustende stelplicht voldaan, door aan te geven dat zij op 22 november 2013 van de trap in het trappenhuis is gevallen, terwijl zij bezig was om de stofzuiger naar boven te tillen. Dat werkneemster in de loop van de procedure over de precieze toedracht uiteenlopende versies naar voren heeft gebracht, doet daaraan niet af. Van werkneemster kan niet worden verlangd dat zij aantoont hoe het ongeval zich heeft voorgedaan en wat de oorzaak ervan is. Voldoende is dat zij stelt, en zo nodig bewijst, dat haar bij haar werkzaamheden een ongeval is overkomen. Op dit punt zijn de stellingen van werkneemster coherent – ze komen er, bij

wisselingen in details – steeds op neer dat zij van de trap is gevallen terwijl zij de haar beschikbaar gestelde stofzuiger naar boven droeg. EG Noord heeft de stellingen van werkneemster gemotiveerd bestreden, zodat het hof werkneemster – overeenkomstig het door haar al in eerste aanleg gedane bewijsaanbod – zal toelaten tot het leveren van getuigenbewijs. Het hof houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:220

Zaaknummer: 200.196.555/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en H.M. Fahner

Advocaten: A.J. Welvering en S. Heijerman

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Militaire kamer. Veroordeling voor zware mishandeling van een collega door het maken van een sliding tackle. Gedeeltelijke toewijzing gevorderde schadevergoeding.

Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert in totaal een bedrag van € 11.625,82. De rechtbank overweegt dat de kosten voor persoonlijke verzorging niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat niet duidelijk is dat het slachtoffer deze schade rechtstreeks heeft geleden. Er blijkt alleen dat de moeder van het slachtoffer deze kosten heeft gemaakt. De huur van de krukken en de kosten voor de medicijnen kan verdachte declareren bij het ministerie van Defensie, zoals bij de militaire kamer ambtshalve bekend is. Dit deel van de vordering wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard. Wat betreft de vordering tot immateriële schade overweegt de rechtbank dat het gevorderde bedrag voor matiging in aanmerking komt. Daarbij is aansluiting gezocht bij toegekende schadevergoedingen in min of meer vergelijkbare zaken. Voorts is niet gebleken van enig psychisch letsel. De rechtbank volstaat daarom met een bedrag van € 800 ter vergoeding van de immateriële schade.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:51

Zaaknummer: 05/066995-17

Rechters: P.C. Quak, J.B.J. Driessen en H.C.M. Snellen

Advocaten: L. Korfker

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag op agent door toepassen van een nekklem. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 1.000.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:15338

Zaaknummer: 09/808261-16

Rechters: D.A.C. Koster, W.N.L. Donker en S.E. Postema

Advocaten: A.A.G. Balkenende

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verklaring voor recht afgewezen dat verzoekster van de trap is gevallen als gevolg van het ontbreken van de leuning aan de bovenkant van de trap. Verzoekster is naar alle waarschijnlijkheid gevallen doordat zij de trap afdaalde met een hondje onder haar ene arm en een tas aan haar andere arm.

Verzoekster huurt een deel van een bedrijfspand voor het geven van beautycursussen. Het gehuurde gedeelte bevindt zich op de eerste etage van het gebouw. Na een van haar cursussen is verzoekster van de derde trede van boven helemaal naar beneden gevallen. Toen zij viel had zij onder haar rechterarm een hondje en aan haar linkerarm een tasje. De trap begint, van bovenaf gezien, met drie treden richting de muur. Deze drie treden maken een draai naar rechts waardoor de treden aan de linkerkant breder zijn dan aan de rechterkant. Bij de vierde trede (de hoektrede) begint het rechte gedeelte van de trap naar beneden. Aan de linkerkant van de drie bovenste treden is een balustrade geplaatst met verticale, ronde spijlen. Aan de linkerzijde van het rechte gedeelte van de trap (van bovenaf gezien) is een trapleuning aan de muur bevestigd vanaf de balustrade tot aan de onderste trede van de trap. Verzoekster vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat de eigenaar van het pand aansprakelijk is voor de geleden schade. Zij stelt dat de eigenaar (Komen) aansprakelijk is op grond van artikel 6:174 BW. De trap was namelijk ter hoogte van de bovenste drie treden niet voorzien van een trapleuning en voldeed daarom niet aan de volgens het Bouwbesluit te stellen eisen. De rechtbank neemt geen causaal verband aan tussen het ontbreken van een gedeelte van de leuning en de val. Verzoekster maakte namelijk op de derde trede van boven een misstap en verloor daardoor haar evenwicht. Uit de overgelegde foto's blijkt dat een persoon die zich op de derde trede bevindt de leuning aan de muur binnen handbereik heeft. Het is waarschijnlijker dat verzoekster bij het verlies van haar evenwicht door de misstap bij het hervinden van haar evenwicht en het zoeken van steun gehinderd werd door het feit dat zij de trap is afgedaald met haar hondje onder haar rechterarm en een tasje aan haar linkerarm. Het is daarom niet aannemelijk geworden dat verzoekster haar val had kunnen voorkomen als de balustrade was voorzien van een leuning.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:11387

Zaaknummer: C/15/260381 HA RK 17-105

Rechters: J.S. Reid

Advocaten: M.A. Hardy en P. Oskam

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot vergoeding van geleden immateriële schade na vermeende beroepsfout tandarts afgewezen, omdat pijn niet zonder meer als lichamelijk letsel is te beschouwen. Onvoldoende onderbouwing.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6145

Zaaknummer: 5004389 UC EXPL 16-6330

Rechters: J.M. Willems

Advocaten: M.F. van Willigen en R. Stekelenburg

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Vordering tegen de Staat omdat eiser te lang in een tbs-kliniek zou hebben doorgebracht. Vonnis van de rechtbank bekrachtigd, nu geen sprake is van een kennelijke schending van het recht door de instanties die hebben geoordeeld over de verlenging van de tbs.

Appellant is een aantal jaren terug veroordeeld voor bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd. Hij heeft tbs met dwangverpleging opgelegd gekregen. Deze maatregel is ingegaan op 14 mei 2006. In 2010 is de tbs met twee jaar verlengd. In 2012 is wederom geoordeeld dat de tbs met twee jaar moest worden verlengd. Het Hof Arnhem-Leeuwarden heeft dit vonnis vernietigd en de verlenging afgewezen. Het gerechtshof oordeelde kort gezegd dat in het arrest van het Gerechtshof Leeuwarden van 7 april 2006 niet op de voet van artikel 359 lid 7 Sv tot uitdrukking was gebracht dat de tbs werd opgelegd ter zake van een geweldsmisdrijf en dat het er dus voor moest worden gehouden dat aan appellant een gemaximeerde gevangenisstraf van vier jaar is opgelegd.

Appellant stelt zich op het standpunt dat hij bijna twee jaar en zeven maanden onterecht in de tbs-kliniek heeft doorgebracht, omdat het van toepassing zijnde maximum van vier jaar ruimschoots is overschreden. Hij vordert een daarop gerichte verklaring voor recht, veroordeling van de Staat tot betaling van schadevergoeding op te maken bij staat en van de proceskosten, inclusief de nakosten. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. Het hof overweegt dat de rechtbank op goede gronden heeft overwogen dat in een geval als het onderhavige een strafrechtelijke procesgang of beslissing eerst dan door de burgerlijke rechter als onrechtmatig kan worden aangemerkt, indien (i) bij de voorbereiding van de rechterlijke beslissing zo fundamentele rechtsbeginselen zijn veronachtzaamd dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling als bedoeld in artikel 6 EVRM niet kan worden gesproken, en (ii) tegen die beslissing geen rechtsmiddel openstaat of heeft opengestaan. Nu tegen de verlengingsbeslissingen in 2010 en 2012 hoger beroep openstond en niet is gesteld of gebleken dat bij de voorbereiding van de beslissing van het gerechtshof van 11 oktober 2010 zo fundamentele rechtsbeginselen zijn veronachtzaamd dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling als bedoeld in artikel 6 EVRM niet kan worden gesproken, is van onrechtmatige

rechtspraak geen sprake.

Appellant bepleit voorts dat voor de onrechtmatigheid een ruimer criterium moet worden gehanteerd op basis van het *Köbler*-arrest (HvJ EG 30 september 2003, C-224/01). Het hof gaat hier niet in mee, omdat uit het arrest *Van der Velden* van het EHRM blijkt dat de rechter, die over de verlenging van de tbs heeft te beslissen, in verband met het bepaalde in artikel 5 EVRM niet bevoegd is te oordelen dat de tbs is opgelegd voor een geweldsmisdrijf indien de rechter die de tbs heeft opgelegd dat niet heeft gedaan. Tegen deze achtergrond valt niet in te zien dat uit de beslissing van het Gerechtshof Arnhem van 1 november 2012 voortvloeit dat de rechtbank en het hof in hun eerdere beslissingen het recht kennelijk hebben geschonden. De rechtbank heeft eveneens terecht geoordeeld dat geen sprake is van onrechtmatige detentie. De verlenging tot 14 mei 2012 is gebaseerd op uitspraken die onherroepelijk zijn geworden en die niet in strijd zijn met artikel 5 EVRM. Het vonnis van de rechtbank wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3935

Zaaknummer: 200.193.381/01

Rechters: S.A. Boele, M.A.F. Tan-de Sonnaville en E.M. Dousma-Valk

Advocaten: V.A. Groeneveld en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Vraag of sprake is van een geënceneerde aanrijding waarbij eiser letsel heeft opgelopen. Verzekeraar heeft voorshands bewezen dat eiser met de aanrijding heeft ingestemd. Eiser wordt in de gelegenheid gesteld om tegenbewijs te leveren.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:8648

Zaaknummer: C/02/332608 / HA ZA 17-439

Rechters: L.W. Louwerse

Advocaten: M.L. Daniëls en H.C. Struijk

Wetsartikelen: 6:162 lid 2 BW en 150 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting. Vermindering immateriële schadevergoeding (€ 4.000) nu ervaren gevolgen van het slachtoffer deels zijn terug te voeren op de wijze waarop de politie en het Openbaar Ministerie met de zaak zijn omgegaan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:14713

Zaaknummer: 09/837212-14

Rechters: E.A.G.M. van Rens, M.P.M. Loos en E.M.A. Vinken

Advocaten: C.C. Peterse

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Overwegingen ten aanzien van het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel. Toch oplegging schadevergoedingmaatregel ondanks beperkte draagkracht verdachte. Wel halvering vervangende hechtenis.

In eerste aanleg is de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 2.000. Het slachtoffer heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd voor het bedrag van de oorspronkelijke vordering. In hoger beroep wordt de immateriële schade geschat op hetzelfde bedrag. Het hof stelt zich vervolgens de vraag of in dit geval de draagkracht van de verdachte aanleiding vormt om af te zien van oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. Het heeft zich er daarbij rekenschap van gegeven dat daarvan slechts in uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn, waarbij in het bijzonder kan worden gedacht aan gevallen waarin op voorhand vaststaat dat het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel slechts zal leiden tot het in de toekomst ten uitvoer leggen van vervangende hechtenis (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3694). De verdachte heeft aangegeven 'een beetje' verslaafd te zijn aan alcohol, in een begeleidwonentraject te wonen en in een schuldhelpverleningstraject te zitten. Het hof overweegt dat het schuldhelpverleningstraject op een gegeven moment zal eindigen. Het voert daarom volgens het hof in deze zaak te ver om te concluderen dat oplegging van de schadevergoedingsmaatregel slechts zal leiden tot tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis. Anderzijds blijkt uit de aanwijzing van het Openbaar Ministerie dat het in beginsel geen betalingsregelingen treft en dat er, als dit wel wordt vergund, betalingstermijnen worden gesteld die gezien de hoogte voor de verdachte een uitdaging zullen vormen. De vervangende hechtenis wordt daarom gehalveerd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3474

Zaaknummer: 23-004402-15

Rechters: J.J.I. de Jong, R. Veldhuisen en R.A.F. Gerding

Wetsartikelen: 285 Sr